kapitaal gekeerd, een uitgesproken imperialistisch karakter dragend.

Arbeiders laat je niet door de verkiezingspoppekasterij bedotten. Het parlementarisme, kan geen middel zijn waarmede het proletariaat zich bevrijdt. De sociaal-democratische partijen behooren tot de ergste, vaak dubbelzinnigste vijanden der arbeiders,

Bezien wij thans de min of meer om Moskou staande parlementaire groepeeringen, namenlijk de groep Seegers en de groepen van Wijnkoop en Kitsz. Deze laatste, oud-socialist, thans aangesloten bij de R. V. I. te Moskou, heeft blijkbaar, sinds hij onder den invloed staat van bons Losowsky en van den N. A. S.-leider Sneevliet, met zijn haren ook zijn streken verloren. Het is trouwens niet de eerste keer dat deze man zich, ondanks tamelijk scherpe protesten uit eigen rijen, kandidaat laat stellen bij verkiezingen voor kapitalistische vertegenwoordigende lichamen. Hij deed dit ook voor eenige jaren, toen hij zich als No. 1 liet stellen op de door wijlen de B. K. S. P. en een aantal voormannen van het N. A. S. samen opgestelde R. A. C.lijst.

Wij wijzen op dit geval Kitsz, voornamelijk om op eenige belangrijke principieele kwesties die hiermede in verband staan, nader de aandacht te vestigen. Eerstens blijkt uit de kandidaatstelling van Kitsz, voor de zooveelste keer de mislukking van de Moscousche eenheidsfronterij. Weer als in de dagen toen Wijnkoop nog onomstreden de partij chef der Hollandsche C. P. was, staan de officieele sectie van de Moskousche Internationale en het bij de R. V. I. aangesloten, zoogenaamd revolutionair vakverbond, het N. A. S., zoo scherp mogelijk tegen over elkaar. Het „eenheidsfront" heeft voor de zooveelste keer een groote nederlaag te boeken. Het heeft thans, als vroeger, slechts geleid tot een versplintering in eigen rijen van het Hollandsche Moscovitendom. Geen vriendelijk gestelde „open brieven" aan „Kameraad Kitsz", kunnen dit feit verbloemen. De Moscousche „eenheidsfronterij" leidt slechts tot versplintering in eigen rijen, tot overgave aan het reformisme van de z.g.n. „linkervleugel" der sociaal-democraten. Maar deze eenheidsfronterij heeft niets te doen met revolutionaire klasse-politiek, die het proletariaat als klasse wil samenvatten in een zelfstandige klasse-beweging tegen het kapitaal, doch is slechts een partij-strategie, een „linkervleugel-politiek", die alleen kan leiden tot onderwerping aan de bedoelingen en doeleinden van het reformisme.

De kandidatuur-Kitsz is een uiting van deze nieuwe nederlaag der eenheidsfronterij en van de hopelooze machteloosheid, die de politiek der aan Moscou onderworpen partijen kenmerkt. De kandidatuur-Kitsz wijst nog echter op een andere belangrijke kwestie, die het revolutionaire proletariaat zeker meer dan het tot dusver deed, onder de oogen moet zien, namenlijk, op de verbinding tusschen het officieele parlementarisme en de vakbeweging. Deze verbinding is één van de voornaamste redenen waarom wij van den aanvang van het bestaan der K. A. P. af even scherp tegen de vakbeweging als tegen de parlementaire partijen opkwamen. Dit parlementairisme van de vakvereenigingen uit tezich vroeger alleen in het geheime, oncontroleerbare parlementairisme, zooals dat tot uiting komt in onderhandelingen met allerlei kapitalistische organisaties, het zitting nemen in gesloten regeeringscommissies, enz. Thans, in dezen tijd van crisis van het kapitalisme, worden de vakvereenigingen gedwongen, doordat zij met de gewone vakvereenigingsmethoden niets meer kunnen bereiken, naar andere middelen van propaganda om te zien. De crisis verandert nu eenmaal het type van de geheele officieele arbeidersbeweging.

Stenhuis de leider van het N. V. V. was de eerste vakvereenigingsleider die dit openlijk uitsprak, die begreep dat het reformistische standje van de vakbeweging zich met andere middelen dan vroeger moest trachten te handhaven. Hij poneerde daarom het reactionaire denkbeeld van „de partij van den arbeid". Kitsz, het N. A. S., de o..de syndicalistische anti-parlementariers, zijn de eerste die dit reactionaire denkbeeld van Stenhuis in praktijk brengen. De kandidatuur-Kitsz is uiting van de machteloosheid der vakbeweging tom thans nog iets te bereiken, of nieuwe aanslagen op het levenspeil der arbeiders af te weren. Zij is uiting van de pogingen der vakvereenigingsbonzen om die machteloosheid te verbergen onder de parade-acties van het parlementarisme. Uiting van de sterker wordende band tusschen vakbeweging en kapitalistischen staat. Het revolutionaire proletariaat heeft alle reden om tegen de kandidatuur-Kitsz even sterk stelling te nemen als tegen de andere parlementaire groepeeringen. De vakbeweging, verbonden met het kapitalistische bedrijf en met den staat der bourgeoisie is vijandig aan de klasse-beweging van het proletariaat. Stelt tegenover haar de revolutionaire bedrijfsorganisatie, de revolutionaire klasse-organisatie van het proletariaat.

Beschouwen wij thans de positie van de twee groepen parlementscommunisten, die van Wijnkoop en die van v. Riel, L. de Visser c.s.

Evenals in het geval Kitsz blijkt ook uit het bestaan en uit de actieve deelname dier twee groepen aan de verkiezingen de versplinterde en reformistische werking van de eenheidsfronterij. Deze groepen, die niets beters weten te doen dan elkaar en anderen uit te maken voor sectariers, zijn in werkelijkheid door deze politiek zelf tot volkomen onbeteekende groepjes van politieke gunsthengelaars geworden.

Reeds sinds jaren bestreden wij de brutale imperialistische en beginsellooze politiek van Wijnkoop. Deze inderdaad treurige figuur, weet de laatste jaren niet veel anders te doen, dan door een ordinaire Jan-Klaassen-politiek in den Amsterdamschen Raad, de aandacht te vestigen waarmede hij de arbeiders, vooral de duizenden werkloozen, tracht te trekken, door allerlei schijnbewegingen en schijnvoorstellen, die niet alleen niet de minste kans van slagen hebben, doch die tevens de werkelijkheid verdoezelen, n.l. dat 't proletariaat binnen de kapitalistische maatschappij en door den staat der bourgeoisie niets meer zal kunnen veroveren. De politiek van Wijnkoop beweegt zich dan ook meer en meer in de richting van de zoogenaamde „linksche" S. D. A. P. en heeft, al sinds jaren met revolutionaire politiek niets meer van doen. De stemmenverhoudingen bij de jongste statenverkiezingen hebben de rechtsche ontwikkeling nog eens duidelijk. met cijfers, onderstreept.

De eenheidsfronterij heeft Wijnkoop gemaakt tot een gevangene van de „linksche" sociaal-democraten.

De officieele Moscousche partij echter, die aan deze verkiezingen deel neemt als de eenige, echte, onvervalschte vertegenwoordigers van de Moscousche politiek, is, voor zoover dit mogelijk is, nog misleidender, door schijn-revolutionaire en echt-opportunistische politiek, dan de andere groepen, die wij critisch beschouwden.

Vastgesteld dient allereerst, voor wat de verhoudingen betreft, dat alle oekasen tegen Wijnkoop, zelfs van allerhoogste zijde, niet tot resultaat gehad hebben dat de Wijnkoop-groep als parlementaire groep is verdwenen. Integendeel Wijnkoop heeft zich als zoodanig gehandhaafd en dwingt de officieele leiding der tegenwoordige C. P. H., ondanks de verwijdering met het N. A. S. die er door ontstaan is, zijn richting uit, d.i. naar de linkervleugel der S. D. A. P. toe te gaan.

Zoo wordt in de practische politiek der partijen zelf de juistheid bewezen, van onze opvatting dat elk parlementarisme er toe leidt van de revolutionaire opvattingen een revolutionaire frase te maken Iedere taktiek heeft zijn consequenties. Wie den weg van Eenheidsfront bewandelt, in een tijd dat de klassetegenstellingen steeds scherper worden, moet bij het reformisme, d.i. bij de bourgeoisie, terecht komen. Wij wijzen op enkele uitlatingen in de oekase der z.g.n. Komintern tegen Wijnkoop, welke is opgenomen in de „Inprekorr".

De geheele politieke ontwikkeling van Wijnkoop en Van Ravensteyn in de laatste jaren was een meer en meer afgaan van de revolutionaire principes en revolutionaire praktijk van de „Komintern". Aldus „Inprekorr". Als eerste bewijs hiervoor noemt de Moscousche Internationale dan het aanbod dat Wijnkoop einde 1922 aan Troelstra deed, om samen „als socialistische partijen" „een grondslag voor de vorming van een regeering te trachten te vinden". Het is inderdaad een van die staaltjes van buitengewone onbeschaamdheid die de Moscovitische partijchefs nu eenmaal kenmerkt, om thans, na jaren, nadat om geheel andere redenen de breuk met Wijnkoop noodzakelijk geworden was, met deze kritiek te komen.

Jarenlang heeft men ons op de ergste en goorste wijze aangevallen, omdat wij dit regeeringsaanbod van Wijnkoop op de scherpste wijze bestreden en als een contra-revolutionaire daad brandmerkten en thans komen deze heeren, die volkomen voor dit alles mede-verantwoordelijk zijn, met dit geval aan om nota bene de reactionaire gezindheid van Wijnkoop te kenmerken. Erger staaltje van politieke dubbelzinnigheid en huichelarij is niet denkbaar.

Thans komen de trouwe volgelingen der Ekki om de gunst der kiezers bedelen. Wij zeggen „der kiezers", want de parlementscommunisten, of zij nu Wijnkoop heeten of De Visser, hebben het sinds lang verleerd alleen op de arbeidersklasse een beroep te doen. Dezelfde politiek van beloften en ordinaire reclame voor eigen standje, als bij andere reformistische groepen nemen we bijhen waar. Reeds laten zij in Amsterdam reclame-biljetten drukken, waarin zij zeggen, dat, wie afschaffing wil van belasting op de arbeidersloonen, op hun candidaten moet stemmen. Kan het demagogischer?

Evenals de sociaaldemocratie is ook het moscovitische „communisme" tot een aanfluiting geworden. Het is zaak van alle revolutionairen deze dingen aan de kaak te stellen. Tegen parlementarisme en vakbeweging moet het proletariaat komen tot zelfstandige, proletarische klassebeweging. Het moet zich bevrijden van elk reformisme. Op voor de rev. klasse-organisaties: de revolutionaire Bedrijfsorg. en de anti-parlementaire K. A. P.. Tegen het parlementarisme: de diktatuur van het proletariaat als klasse.

Het adres voor redactie en administratie is thans: IJSELSTRAAT 51 III

JULI 1927

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
AMSTELKADE 25 III — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

FEITEN EN BESCHOUWINGEN.

De tegenwoordige fase van het kapitalisme kenmerkt zich vooral door de groeiende tegenstellingen tusschen de verschillende burgerlijke groepeeringen. Een geest van geprikkeldheid, is ondanks alle vriendelijk klinkende pacifistische praatjes, zoowel in de binnenlandsche als in de buitenlandsche politiek allerwege waar te nemen. In de crisis der burgerlijke maatschappij vindt deze geprikkelde stemming en vinden de steeds scherper worden de tegenstellingen hunnen grond. Steeds meer wordt de bourgeoisie gedwongen de bijzondere belangen van bepaalde groepeeringen op den voorgrond te brengen, daarmede in wezen echter de positie van de bourgeoisie als klasse verzwakkend en de gang van de crisis verscherpend. Wij wezen er reeds in ons vorig nummer op dat de kolenstaking in Engeland inderdaad behoort tot de uitingen van de economische crisis van het kapitalisme, die vooral Engeland, het klassieke land van het moderne kapitalisme, zoo buitengewoon sterk aangegrepen heeft. De feiten van den jongsten tijd toonen de juistheid van deze uitspraak onafwijsbaar duidelijk aan. Volgens de jongste berichten is op de productie over de maand April j.l. een verlies geleden van 607.000 pond Sterling, d.i. ongeveer zeven en een kwart millioen guldens. Een der Engelsche mijnwerkersleiders, verklaarde dan ook volgens „De Telegraaf": „De regelingen, die na de jongste staking zijn getroffen, hebben niets geregeld en wij staan aan het begin van een nieuwe ernstige nationale steenkoolcrisis". Anders dan de nieuwe catastrofe was echter niet te verwachten. De bourgeoisie wentelt weliswaar de gevolgen van de crisis op het proletariaat af, dat hierdoor tenslotte tot een levenspeil teruggeduwd wordt als in den aanvang van de ontwikkeling van het moderne kapitalisme. Een volkomen reformistische, dus zwakke arbeidersbeweging werkt deze taktiek in de hand, doordat zij het proletariaat alle geest- en daadkracht ontneemt om tot een zelfstandige, tegen de kapitalistische maatschappij gerichte, revolutionaire klassebeweging te komen. Toch is ondanks dit alles de bourgeoisie niet in staat de tegenstellingen en de reusachtige moeilijkheden waarvoor de crisis haar stelt, te boven te komen. Integendeel, deze moeilijkheden nemen steeds scherper vormen aan. Binnen korten tijd zal dan ook wel de reusachtige blijvende werkloosheid onder de Engelsche arbeiders weer ontzettend groeien, als gevolg van deze nieuwe verscherping van de kolencrisis.

Ook uit Amerika, het beloofde land van allen die, of zij nu uiterst reactionair heeten of tot de officieele arbeidersbeweging behooren, hun hoop gezet hebben op een nieuwen opbloei van het kapitalisme, komen den laatsten tijd alarmeerende berichten, die op het aan het daglicht treden eener crisis, ook in dat land, wijzen.

Reeds vroeger wezen wij op den invloed, welke van de Vereenigde Staten op de wereldcrisis uitgaat. De geweldige concurrentie, die dit thans zoo machtige rijk den anderen kapitalistische groepeeringen op de wereldmarkt aandoet, verscherpt in ontzettende mate de economische en daardoor ook de politieke tegenstellingen, tusschen de verschillende kapitaalsgroepeeringen. Anders dan sommige burgerlijk denkende van ieder proletarisch-dialectisch denken gespeende ook — communisten propageerden, is juist de typische positie, welke de Amerikaansche bourgeoisie inneemt, een voortdurende bedreiging van de kapitalistische wereldeconomie, voor zoover men althans bij een zoo irrationeele en bij de ontwikkelingsmogelijkheden der moderne techniek achter gebleven productiewijze als de kapitalistische, van wereldeconomie kan spreken.

Naast tal van alarmeerende bezichten over vermindering der werkzaamheid in de Amerikaansche industrie, o.a. de beruchte werkweek van vijf dagen bij Ford, komen eenige gegevens omtrent den toestand der Amerikaansche textielindustrie deze berichten nog versterken. Ons Duitsch partijblad publiceert eenige opmerkingen uit Duitsche textielvakbladen, die onder den kenmerkende titel „de Vereenigde Staten aan den anderen kant der hoogconjunctuur", een pessimistischen kijk geven op den toestand dezer industrie.

„De American Woolen Company, zooals bekend de grootste Textielgoederenfirma van Amerika en van de geheele wereld, heeft als onderdeel van een groot rationalisatieprogram, **ongeveer 10% van al haar weefstoelen tengevolge van den buitengewoon slechten conjunctuur buiten werking gesteld.**"

Naast de overige gegevens en in samenhang met de overstelpende crisisfeiten uit de overige kapitalistische wereld, bewijst dit, ondanks alle gewouwel van hen die deze crisis een „herstelcrisis" noemden en die zich hierbij voornamelijk op Amerika beroepen, dat de crisis inderdaad een **wereldverschijnsel** is, waaraan geen enkel kapitalistisch land kan ontkomen. Het is nu eenmaal uitgesloten dat geheel Europa door een groote crisis van het kapitalistische systeem wordt aangetast en dat toch een zoo bij uitstek kapitalistisch land als de Vereenigde Staten er rustig aan voorbij zou gaan. Wie deze werkelijkheid halstarrig weigeren in te zien, kunnen slechts eindigen in volkomen passiviteit en opheffing van zich zelf. Zij kunnen slechts als mummelende ouwe wijven zich erover verbazen dat de wereldontwikkeling een anderen gang neemt dan zij meenden.

Naast deze economische feiten uit Engeland en Amerika willen wij ook nog op een gebeurtenis wijzen die, men kan wel zeggen de geheele financierswereld in beroering gebracht heeft. Wij bedoelen den zoogenaamden „zwarten Vrijdag" aan de Berlijnsche Beurs. Op Vrijdag 13 Mei j.l. ontstond plotseling een paniek-stemming aan de Berlijnsche beurs. De aandeelen van de allergrootste Duitsche industrieele en handelsondernemingen kelderden plotseling met duizelingwekkende vaart. Het werd een ware „Krach". Een ineenstorting. Dalingen met meer dan 200% waren geen zeldzaamheid.

Dit alles weten de dol geworden speculanten aan een maatregel door den president der Duitschen Rijksbank Dr. Schacht genomen tegen de krankzinnig-hysterische speculatiewoede aan de Berlijnsche beurs. De werkelijkheid is echter dat deze val van de aandeelen der grootste Duitsche ondernemingen met zeldzame duidelijkheid laat zien dat „economie" die de bourgeoisie thans bedrijft, geheel en al is, een economie van den schijn en van den leugen. De aandeelen van allerlei groote Duitsche ondernemingen waren alleen door speculatie, reusachtig boven hunne werkelijke waarde gestegen. Niet de beter geworden positie van het bedrijfsleven verbeterde de positie van de aandeelen doch een dolle speculatie, die de aandeelen vaak met 300 à 4[illegible]% in de hoogte gedreven had. De werkelijke toestand van het Duitsche kapitalisme werd er door geflatteerd en tal van zoogenaamde arbeidersleiders lieten zich o.a. door dezen stand der aandeelen, die zij aanzagen voor den stand der Duitsche ondernemingen, misleiden en probeerden te bewijzen dat het toch werkelijk veel beter ging met het kapitalisme, waaraan zij nu eenmaal hun hart verpand hadden. In werkelijkheid was deze geheele toestand niets dan een apencomedie. Met een slag heeft de druk der economische werkelijkheid een einde gemaakt aan dit topzwaar geworden kaartenhuis dat de Duitsche bourgeoisie zich gebouwd had. De grauwe economische werkelijkheid van een doodziek kapitalistisch bedrijfsleven trad plotseling door het in flarden gescheurde kleurige charletanspak van de speculatie-economie in alle schamelheid aan den dag.

Het is echter opmerkelijk dat nu nog de bovengenoemde arbeidersleiders aan dit speculatiebedrog medewerken.

De „Vorwärts", het orgaan van de Noske-partij huilt ook thans nog mede met het koor van in razernij ontstoken speculanten. Evenals de ergste beursschacheraars wijt zij de oorzaak van deze

ineenstorting aan Dr. Schacht en de rechtsche regeering, inplaats van op de werkelijke oorzaken te wijzen, de werking van de crisis en de daaruit ontstane behoefte aan schijnopleving en aan winsten die in geen enkel opzicht in overeenstemming zijn met den stand van het bedrijfsleven, zooals dit ook in den inflatietijd het geval was. Het is nu eenmaal een nevenverschijnsel van elke periode van maatschappelijke ineenstorting dat zij dergelijk soort bodemlooze windhandel in het leven roept. In dezen zin zijn de gebeurtenissen aan de Berlijnsche beurs een omen, een teeken dat het felle doch nuchtere licht der realiteit laat zien, hoe het in waarheid met het kapitalisme gesteld is. De arbeidersklasse zal thans de gevolgen moeten dragen die van deze catastrofe op de Duitsche ondernemingen zal uitgaan. Zij zal er door moeten leeren dat alleen de strijd tegen de kapitalistische waanzins-economie, de strijd voor de rationeele economie van het communisme onze klasse kan redden voor de ergste ellende.

Daarvoor zal zij echter moeten breken met de officieele „arbeidersbeweging", die als de „Vorwärts" deze geheele truc-economie beschermt, en er zelfs op wijst dat de sociaal-democraten de belangen van de beursspeculatie wel beter zouden behartigd hebben. Erger huichelaars dan deze Noske-kliek zijn wel ternauwernood denkbaar.

Hoezeer de bourgeoisie als klasse onmachtig is dezen gang van de ontwikkeling werkelijk te keeren, hoezeer zij, als klasse en in haar intelligentste deelen voor een dergelijke reuzentaak geestelijk volkomen onmachtig is geworden en dus historisch als heerschende klasse afgedaan heeft, daar zij inderdaad niet langer als leider der economie en politiek kan optreden, bewijst de kort geleden plaats gevonden hebbende „economische wereldconferentie". Wij wezen er reeds eenige jaren geleden op, dat wij een tijdperk zouden intreden, waarin de eene kapitalistische wereldconferentie op de andere zou volgen. Wij wezen er echter tevens op dat telkens weer zou blijken de onmacht dier conferenties om de problemen van de kapitalistische crisis op te lossen. Inderdaad heeft de geschiedenis dier conferenties bewezen dat deze opvatting juist was. Niemand, ook de bourgeoisie zelf, gelooft nog inderdaad aan een vruchtbaar karakter dier conferenties. Slechts de journalistieke zaakwaarnemers der bezittersklieken en vooral die van de zoogenaamde arbeiderspers, trachten telkens weer door demagogische propaganda voor deze conferenties, de voorstelling te wekken alsof zij inderdaad gunstig resultaat zouden afwerpen. Het is b.v. opmerkelijk dat vooral de Oudegeesten en hun kliek tot de promotors van deze conferenties behooren. Deze klieken hebben zich volkomen met de bourgeoisie verbonden en aan hun kan het waarachtig niet liggen, dat het kapitalisme nog steeds niet hersteld is. De demagogie die deze lieden met dergelijke bijeenkomsten drijven, is van een onbegrijpelijke brutaliteit en het is slechts een bewijs hoe zwak de revolutionaire gezindheid van het proletariaat thans is, dat die heeren een dergelijk spel kunnen en durven opvoeren.

Een ander opmerkelijk feit is, dat aan deze economische wereldconferentie van de bourgeoisie tevens vertegenwoordigers van de Russische boerenregeering deelnamen. Ook deze lieden doen aan dit bedrog en aan deze reactionaire besprekingen mede. Deze conferentie had vooral ten doel, allerlei deskundigen de vraag te doen behandelen, hoe de wereld van de steeds hooger oprijzende tolmuren zal kunnen worden bevrijd. Men gaat dan van de onderstelling uit, dat het eensgezinde optreden van de Europeesche staten, dat dan uit de opheffing dier tolmuren zou moeten blijken, in staat zou zijn aan de crisis een einde te maken. Hoe dom en belachelijk toonen zich hier inderdaad de „groote koppen" der bourgeoisie. Zooals steeds, — wij wezen in dit verband reeds op de „Krach" aan de Berlijnsche beurs, — stelt de burgerlijke economie, aan het einde harer in dienst van den naar bloed en olie stinkende mammon, staande wijsheid gekomen, de dingen op hun kop. De opheffing der tolmuren in Europa kan geen oplossing van de crisis brengen, omdat deze steeds hooger wordende tolmuren niet de crisis veroorzaakten, doch gevolg zijn van de crisis der kapitalistische economie. De nationale kapitaalstegenstellingen, de strijd om de afzetgebieden der wereld, zijn het, die het aantal der tolmuren steeds vermeerderd en deze muren zelf verhoogd hebben.

Deze afzetgebieden uit te breiden is echter de bourgeoisie onmogelijk. Daardoor zijn de regeeringen willens of onwillens gedwongen op steeds reusachtiger schaal de producten der nationale industrie en handel te „beschermen", d.w.z. vreemde producten te weren. Hierin ligt de groote oorzaak waardoor de oplossing dezer voornaamste kwestie van de agenda der economische wereldconferentie van Genève tot mislukking gedoemd was. Ondanks het feit dat de conferentie geen definitieve beslissingen kon nemen, doch hare conclusiën door de regeeringen slechts als „adviezen" werden beschouwd, was zelfs het theoretisch resultaat der besprekingen over dit punt uiterst zwak, vaag en onbeteekenend. Dat de regeeringen inderdaad niet in staat zijn in deze richting van opheffing der tolmuren te werken, blijkt uit de toename dier tolmuren na de conferentie.

Evenzoo staat het met het andere groote punt dier conferentie n.l. de kwestie van de „rationalisatie" der industrie. Deze „rationalisatie", door de bourgeoisie eveneens als een oplossing van de crisis voorgesteld, beteekent inderdaad niets anders dan dat alle misère ervan op de arbeidersklasse gestapeld wordt. De ellende van millioenen werkloozen wordt erdoor „gestabiliseerd". Rationalisatie is thans het slagwoord geworden waarmede de bourgeoisie ondanks de stagnatie van het kapitalistische productieproces, toch de winstmogelijkheden wil handhaven. Het beteekent echter ook dat de bourgeoisie inziet dat zij zich slechts op den basis eener versmalde kapitalistische economie, parasiteerend op de vreeselijkste uitmergeling der arbeiders vernietigend de laatste resten van wat er nog van een zelfstandige middenstand overgebleven is, een tijdlang kan handhaven. Zij kan dit echter slechts doordat de arbeiders door hun vreeselijke passiviteit, onbewustheid en gebrek aan zelfstandig optreden, haar hierin practisch steunen.

Dit alles, deze zich verscherpende tegenstellingen tusschen de groote kapitaalsmachten, de vernietiging van den middenstand, de steeds toenemende ellende van het proletariaat, de onmacht van de bourgeoisie om hieraan iets te veranderen en het feit dat ondanks dit alles de crisis steeds verder schrijdt, voert de klassetegenstellingen tot ongekende scherpte op en het is de taak der revolutionaire arbeiderscommunisten deze historische feiten dusdanig te ontleden, dat het proletariaat tot het inzicht komt, dat alleen zijn scheppende revolutionaire klassemacht aan deze ontwikkeling een einde kan maken.

Merkwaardig is ook de positie die de vertegenwoordigers der Russische regeering op deze conferentie innamen. Zij wordt het beste getypeerd door de uitlating van één harer gedelegeerden, die verklaarde dat kapitalisme en socialisme weliswaar twee verschillende systemen zijn, doch dat „samenwerking toch mogelijk is." Duidelijker dan door deze woorden kan de politiek dier regeering niet geteekend worden. Haar delegatie kwam ter conferentie om zaken te doen. De andere frasen, die nu eenmaal op dergelijke conferenties voor de galerij moeten worden uitgekraamd, — de ééne burgerlijke groep heeft nu eenmaal een andere fraseologie dan de andere, kunnen het feit niet verdoezelen dat de verbinding tusschen Rusland en deelen van de wereldbourgeoisie metterdaad bestaat en dat de Russische diplomatie alles doet om deze verbindingen uit te breiden. Evenmin als de sociaaldemocraten kunnen zij een zelfstandige, alleen voor eigen klasse-doeleinden strijdende arbeidersbeweging vormen.

Dat de verbinding tusschen de Russische regeering en bepaalde deelen van de wereldbourgeoisie, zooals b.v. Engeland, thans verbroken is, doet aan deze feiten niets af. Ook tusschen de verschillende burgerlijke groepeeringen komen telkens weer zeer scherpe tegenstellingen op, zonder dat dit natuurlijk beteekent dat een dergelijke regeering, met het kapitalisme gebroken heeft. Het is immers juist een typische karaktertrek van de kapitalistische politiek in dit tijdvak, dat, als gevolg van onoverbrugbare economische tegenstellingen, politiek en militair verschillende burgerlijke formaties, zoo scherp mogelijk en tot de tanden gewapend tegenover elkaar staan. Voor wat Rusland betreft wijzen wij hier op het merkwaardige feit, dat de regeering er zelfs niet voor terug ging als oorlogsmateriaalleverancier van Hindenburg-Duitschland op te treden. De Duitsche arbeiders die aangesloten zijn bij de K.P.D. kunnen dus, o, ironie der geschiedenis, gerust zijn, als de troepen van de keizerlijke Duitsche republiek hen, als zij het wagen tot opstand te komen, zullen neerschieten, zij zullen in het rustige bewustzijn sterven, niet door oorlogstuig van Krupp, maar door granaten van Moscou afgemaakt te zijn. Dat dus de verbreking van de betrekkingen tusschen Engeland en Rusland, niets te doen heeft met een verbreking van de Russische betrekkingen met kapitalistische groepeeringen, staat historisch vast. Trouwens het was niet Rusland, doch het waren de Engelsche scherpslijpers, de „Die Hards" die deze betrekkingen verbroken hebben.

Dit feit geeft ons aanleiding thans eens te bezien waar Rusland eigenlijk staat en welke positie het inneemt. Rusland richt zich meer en meer naar het Oosten om steun voor zijn politiek te vinden. Deze politiek is niet, zooals de Moscousche pers in alle landen het zoo graag voorstelt, een proletarische, doch een uitgesproken kapitalistische. Het is de imperialistische politiek van een boerenstaat, die een groote formatie tracht te vormen tegenover aan haar vijandige kapitalistische formaties. Deze politiek heeft met een proletarische klassebeweging niets te doen. Het is een politiek vóór modern kapitalistische opbouw van Rusland en China. Deze groepeering moest in de scherpste tegenstelling komen met de machtigste imperialistische formatie die de wereld tot dusver kent: het Britsche Imperium. Voor de ontwikkeling der verhoudingen in de naaste toekomst is deze tegenstelling buitengewoon belangrijk. Het oorlogsgevaar wordt er ontzettend door vergroot, zooals de houding die Engeland thans inneemt, duidelijk bewijst.

Waaruit is deze houding te verklaren? Slechts hieruit, dat de positie van Engeland in China sterker, die van Rusland zwakker geworden is. Deze zwakte van de Russisch-Chineesche politiek bleek o.a. reeds uit de deelname door Rusland aan genoemde „wereld-economische conferentie". Ondanks het gescheld en geschetter op de „vreemde imperialisten", de „bloedzuigers die het Chineesche volk uitmergelen en mishandelen," enz. nam de Russische regeering deel aan de conferentie dier imperialisten. Nam zij deel aan een conferentie die was samengeroepen om te trachten de positie dier bloedzuigers te versterken. Dit reeds wees op de verzwakte positie der Russen in China. Sinowjew heeft onlangs in een critiek op de Chineesche politiek der Russische regeering duidelijk uitgesproken, dat de Russen steeds maar Tschang Kai Tschek, de hand boven het hoofd hielden, terwijl zij reeds maanden voor het verraad van dezen Tschang konden weten welk vleesch zij met hem in de kuip hadden.

Het verraad van Tschang Kai Tschek aan het Chineesche nationalisme is mede door de weifelende, opportunistische Russische politiek mogelijk gemaakt. De positie der Chineesche nationalisten, van de Kwo Min Tang, is dan ook inderdaad zeer verzwakt en daarmede de positie der Russen. Het latere verraad van Feng Yoe Shang, op wien de Kwo Min Tang en Moscou zich na de verwijdering met Tschang Kai Tschek beriepen, heeft die positie schier hopeloos gemaakt. Door niemand wordt dit beter geteekend dan door Boecharin, een van de voornaamste leiders der Russische Regeering, zelf in een artikel in „Prawda" overgenomen door „De Tribune". Hij geeft den toestand aldus weer: „Een der groote voordeelen van de liberale contra-revolutie is, dat zij in Woehan (Hankou), in het derde legerkamp, (Woehan is het zgn. revolutionaire Kwo Min Tang legerkamp waarop de Russische politiek steunt. Red. K. A.) hun vertegenwoordigers hebben. De zwakte van Woehan is gelegen in het feit dat Woehan niet over een voldoende betrouwbare weermacht beschikt. **Met het verraad van Feng Yoe Shiang heeft Woehan haar in militair opzicht beste deel ingeboet. Het overgebleven deel met Tan Sjen Sji aan het hoofd is eveneens onbetrouwbaar. De weinige betrouwbare deelen der strijdmacht zijn onvoldoende.** *) Voorts zijn er in het centraal comité der Kwo Min Tang en in de regeering ook spionnen van Tschang Kai Tschek en wankelende kleinburgerlijke politici." Zoo teekent Boecharin dus de thans geworden toestand. Dat hij hierna eenige van de gebruikelijke toekomstfrases verkoopt, doet aan de werkelijkheid van dit beeld niets af. De Chineesche politiek van Moscou heeft een buitengewoon echec geleden.

Deze toestand is het, waardoor de Britsche scharpslijpers er toe overgingen eerst de beruchte overval in het gebouw van den „Arcos" een officieuse Russische handelmaatschappij te Londen, te volvoeren en daarna de diplomatieke betrekkingen met Rusland te verbreken. Deze daden had de Britsche regeering niet durven volbrengen, toen de positie der Russen in China nog betrekkelijk sterk was. De politiek der Russen in China had echter van den aanvang af, ondanks den schijn die men trachtte te verspreiden, met een communistische beweging niets te doen. Natuurlijk strijden thans in China, zooals dat in alle burgerlijke revoluties het geval was, ook Chineesche proletariërs mede in de nationalistische gelederen. Hoe dapper echter hun strijd ook is, en hoezeer wij als klassegenooten ook met deze strijdende proletariërs medevoelen, onwrikbaar moeten wij staan in onze overtuiging, dat het kapitalisme alleen overwonnen kan worden, en dus ook de onderdrukte volkeren alleen van het imperialistische juk bevrijd kunnen worden, door de klasse-revolutie van het proletariaat der hoog-kapitalistisch ontwikkelde landen.

Dit is dan ook één van de groote principieele geschilpunten tusschen ons en de onder heerschappij van Moscou staande 3e Internationale. Aan de overheersching der wereld door een impotente klasse als de bourgeoisie thans is, kan slechts het zelfbewuste moderne proletariaat, met frissche doelbewuste kracht en vol zekerheid van de toekomst, kan slechts een machtige, ernstige revolutionaire beweging van het Europeesche en Amerikaansche proletariaat, een einde maken.

*) Vetdruk van ons. — Red. K. A.

De Engelsche Worgwet.

De crisis waarin het kapitalisme zich bevindt, maakt het de vakbeweging onmogelijk aan de verwachtingen, welke de arbeidersklasse aan haar stelt, n.l. dat zij zal zijn in overeenstemming met haar historisch wordingsproces en haar historische taak, de economische organisatie der arbeiders, ter verovering van steeds betere levensvoorwaarden en minstens tot handhaving der „gewonnen" waarden, te voldoen.

Hoe zeer de vakbeweging samen gegroeid is met het kapitalisme, hoezeer haar bestaan en wezen gebonden zijn aan de zich steeds wijzigende voorwaarden en mogelijkheden van het kapitalisme zelf, is duidelijk gebleken uit het volkomen fiasco, dat de Engelsche Labour-partij geleden heeft, èn bij de algemeene, èn bij de mijnwerkersstaking.

Reeds toen bleek niet alleen, de volkomen machteloosheid van de vakbeweging als mogelijk wapen der arbeidersklasse tegenover de zich, onder invloed der crisis, steeds scherper aan het kapitalisme opdringende reactie en de noodzakelijkheid voor het kapitalisme, om de lasten der crisis zoo veel mogelijk op de arbeiders af te wentelen, doch tevens — en dit is zeker niet in de laatste plaats van belang — hoe volkomen kapitalistisch en burgerlijk, de mentaliteit der vakbeweging is. De meer dan brutale wijze, waarop lieden als Henderson, MacDonald en anderen, nog tijdens de staking, openlijk in het Lagerhuis de stakende mijnwerkers in den rug aanvielen, door overname en als juist erkennen, van het kapitalistische standpunt, dat de algemeene staking „onwettig" en „schadelijk voor de natie" was, maakt ieder verder bewijs volkomen overbodig. Deze uitlating bewijst, hoe volkomen onderworpen de vakbeweging aan het kapitalisme is, niet alleen economisch, maar vooral ook in den geest.

Evenals 't bij de staking de Britsche bourgeoisie is geweest, welke het offensief opende, evenzoo is 't thans de Engelsche bourgeoisie, die de bij de mijnwerkersstaking door haar en voor haar klassenbelangen gewonnen waarden, n.l. de absolute onderwerping der Labourpartij aan de belangen van het Britsche kapitaal, in den vorm van de wet op de vakvereenigingen heeft geconsolideerd.

Het groote, doch zeer doorzichtige misbaar, dat veel heeft van het angstige gespartel van een kikvorsch in den bek van een ooievaar, dat de Labourpartij tegen deze wet maakt, moet voor de arbeiders vooral den schijn wekken, alsof deze wet voortspruit uit de angst van de bourgeoisie voor de „macht" der Labourpartij. Niets is echter bedriegelijker. Wat de Britsche bourgeoisie met deze wet doet is het laatste restje invloed, dat de Labourpartij nog mocht hebben, volkomen te niet doen.

Trouwens van een krachtige, of principieele stellingname door de Labour-heeren tegen de wet, was nergens in de debatten sprake. Het is typeerend de motieven en argumenten te bestudeeren, welke de Labour-mannen, bij monde van den Generalen Raad der Britsche vakvereenigingen, in haar op 20 April aangenomen resolutie aanvoeren, als tegenwicht tegen de „argumenten der heerschende klasse." Deze resolutie luidt, volgens de „De Vakbeweging" van Mei 1927 als volgt:

„De Generale Raad heeft kennis genomen „van de wet op de Arbeidsconflicten en Vak„vereenigingen en besluit stelling te nemen „tegen deze voorstellen, welke een brutalen „aanval inhouden, geïnspireerd door „klasse-gevoelen en partij-vijand„schap", op de organisaties der arbeiders„klasse en welke bedoelt om de arbeiders te „beroven van hun werkelijk verdedi„gingsmiddel als hun levensstandaard „en arbeidsvoorwaarden worden aangevallen „door georganiseerde werkgevers.

„De Generale Raad stelt de regee„ring geheel verantwoordelijk „voor een politiek gevoerd door een minder„heidspartij, zonder eenig mandaat, die on„vermijdelijk den klassenstrijd „moet verscherpen en de indu„strieele verhoudingen ver„bitteren".*)

Het wapen dat de Generale Raad in het parlement zal aanwenden. zal dan zijn: „obstructie en belemmering der regeeringszaken". Een voorstel van een lid van het Meubelmakersverbond, om tegen deze wet de staking en zoo noodig de algemeene staking te organiseeren, werd zelfs niet in behandeling genomen, de Generale Raad weigerde de discussie erover en het voorstel werd eenvoudig — zelfs de voorsteller kreeg het woord niet — naar de prullemand verwezen.

En was het niet Snowden die in zijn door Lloyd George zoo zeer geprezen rede, met het argument werkte, „dat deze wet een buitenkansje is voor de communisten, die haar zeker zullen weten uit te buiten!"

Het eenige wat de heeren van de Labourfractie wisten te zeggen was, dat als zij binnenkort weer aan de regeering zouden komen, zij deze wet ongeldig zouden laten verklaren, waarop een liberaal lid waarschuwend zeide, dat het nog de vraag was, of de liberalen daarbij ook aan de zijde van Labour zouden staan!

Uit deze feiten ziet men duidelijk, dat de geheele Labourpartij volkomen onderworpen is aan de belangen van de Britsche bourgeoisie. Clynes treurde, dat de wet „den toestand van de gematigde leden ten zeerste zou bemoeilijken" hetgeen dus voor ieder, die goed hooren kan beteekent, dat hij de Britsche bourgeoisie de verzekering wilde geven, dat de Labourpartij het zoo kwaad niet meent met het Britsche kapitalisme.

In dit verband is het van belang te constateeren, hoezeer zelfs de meest rechtsche elementen der internationale vakbeweging, mannen als Thomas en Jouhaux, bereid en verheugd zijn, met de steeds

*) Spatieering van de Red. K. A.

„gematigde houding" der Moskoulieden. Want het waren deze twee, die in Genève verklaard hebben dat de bezwaren, om met de Russen samen te werken, na de zeer gemakkelijke redevoeringen van de Moskousche „communisten" te Genève, met rassche schreden kleiner worden.

De arbeiders kunnen uit dit gebeuren zien, hoe het contra-revolutionaire front, van Moskou tot Amsterdam, bezig is gevormd te worden.

En zij moeten er deze les uit trekken dat slechts de zelfstandige, onverzoenlijke klassenstrijd, met als voorwaarden de zelfstandige revolutionaire en doelbewuste organisatie van het proletariaat. tegen de bourgeoisie, tegen het kapitalisme en zijn verdedigers en beschermers, het proletariaat kan behoeden voor de absolute ellende en den ondergang waarmede het, door het afstervende kapitalisme bedreigd wordt en dat alleen de op dien grondslag gevoerde strijd tegen het kapitalisme en de kapitalistische ideologie, kan voeren tot de verwezenlijking van de historische taak van het proletariaat: de vestiging der proletarische dictatuur als overgangsvorm tot de proletarischen staat: het Communisme

„'t Eenheidsfront marcheert" — naar den kelder!

Voor de tweede keer in vijf jaar is het tusschen de C.P.H. en het N.A.S. tot open oorlog gekomen. Beide keeren ging het om de wijze van toepassing van het zoo beruchte tactische principe van de 3e Internationale: Het „Eenheidsfront", dat beide keeren een smadelijke nederlaag geleden heeft. Dat het tevoren vast stond, dat deze contra-revolutionaire taktiek niets dan nederlagen zou beleven, daarvan toonden leiders en leden niet het minste besef te hebben. Laten we de geschiedenis laten spreken.

Nadat de C.P.H. onder leiding van Wijnkoop en v. Ravensteijn tijdens den oorlog een voorloopig verbond gesloten hadden met het N.A.S., een verbond, dat zich voor wat betreft z'n samenstellende deelen plaatste, zooals Wijnkoop het valschelijk uitdrukte, op het standpunt, dat het, in het belang van de revolutie noodig was, dat Duitschland werd verslagen. In werkelijkheid meende Wijnkoop, dat dit de tactiek was, om de anti-Duitsch gezinde N.A.S.-arbeiders, te gebruiken en zichzelf en de C.P.H. aan beteekenende parlementaire macht te helpen, wat hem betrekkelijk is gelukt. Hierna leed de eenheidsfront-tactiek in 1923 een groote nederlaag, toen als gevolg van de beslissing van het N.A.S. om zich bij de R.V.I. aan te sluiten, het N.S.V. werd opgericht, hetgeen een belangrijke verzwakking van het N.A.S. tot gevolg had. Hierbij zou het echter niet blijven, want direct daarna vangt de C.P.H. onder Wijnkoops' leiding aan, nu het N.A.S. gewonnen is, de gedachte te propageeren, dat de eenheidsfronttactiek vereischt, dat het N.A.S. zich als oppositiegroep bij het N.V.V. aansluit, om dit gele verbond, zooals hij en de C.P.H. het voorstelden, in revolutionaire richting te stuwen. Inderdaad, omdat hij hoopte een nieuwe bron te kunnen aanboren, om er stemmen en zoo mogelijk zetelwinst, uit te doen vloeien. Wijnkoop is er echter niet in geslaagd, deze tactiek door te zetten, wijl de krachten, die zich ertegen verzetten en die voornamelijk uit N.A.S.-kringen afkomstig waren, zelfs de K.I. erkennen deden, dat verwijdering van Wijnkoop uit de leiding der C.P.H. noodzakelijk geworden was. Om dit door te zetten, heeft de K.I., — zijn wij wel ingelicht — de tegenwoordige leiding der C.P.H. als oppositie georganiseerd, met het gevolg, dat in 1925 Wijnkoop c.s. uit de C.P.H. werden geroyeerd, waarna een nieuwe partij ontstond, de C.P.L.C., nieuwe schoone vrucht aan den boom: eenheidsfront. Maar, wie dacht, dat wij een tijdperk van rustig samenwerken tusschen C.P.H. en N.A.S. zou aanbreken, heeft buiten de behoeften van de Derde Internationale en van de aan haar onderhoorige R.V.I. gerekend, n.l. de behoefte aan massa's, om daarmede het voortbestaan en de verdere kapitalistische ontwikkeling van Rusland, te bevorderen. Deze behoefte gebood om weliswaar op een andere manier, maar in wezen gelijk, de tactiek van Wijnkoop toe te passen, want om normale handels- en diplomatieke betrekkingen met Nederland te verkrijgen, daarvoor zijn de massa's van het N.A.S. absoluut onvoldoende. Die kans komt mogelijk pas, als men er in geslaagd is, het N.V.V. langs den weg van het eenheidsfront, voor dit doel te winnen.

Intusschen zij hier nog gememoreerd, dat een andere vrucht van de eenheidsfront-tactiek, de B.K.S.P. inmiddels overleden is.

Om genoemde groep, het N.V.V., te winnen, zonder het N.A.S. te verliezen, bedacht men in Moskou de tactiek, om, over de liquidatie der kleine N.A.S. organisaties heen, het geheele N.A.S. in het N.V.V. over te hevelen, om dan te probeeren, door middel der vroegere N.A.S.-mannen, verbonden met de Fimmen-richting, het N.V.V. in de door Moskou gewenschte richting te drijven.

Deze tactiek is door den tegenstand van het N.A.S. totaal mislukt, waardoor de in 1923 verkregen aansluiting van het N.A.S. bij de R.V.I. weer dreigt verloren te gaan, want het bestuur van het N.A.S. koestert het voornemen op het eerstvolgende congres de afscheiding van de R.V.I. eventueel aan de orde te stellen. Een mogelijke nieuwe vrucht aan den Eenheidsfront-boom!

Bezien wij nu de werkelijke beweegredenen van het N.A.S. en in de eerste plaats van zijn voornaamste leiders, tegen de Moskousche eenheidsfrontstaktiek. Wij vinden dan in de eerste plaats teleurstelling over het feit, dat Moskou niet wilde toestaan een gebruik van het begrip eenheidsfront, dat tot versterking van het N.A.S., wel noodig na het verlies van de Lansink-groep, zou leiden.

Want niet voor de leus beroept P. A. J. zich in „De Arbeid" van 9 April j.l. op de interpretatie van Racemond van de Fransche C. G. T. U. van de eenheidsfront-resolutie, aangenomen door het N.A.S. op zijn congres van 1925. Deze interpretatie van Racemond luidt:

„Terecht wenscht gij versterking van het N.A.S. „Wij stellen ons op dit standpunt: Waar in de be„drijven organisaties bestaan, die ernstig den strijd „tegen de ondernemers voeren en die machtspo„sities innemen, daar leggen wij ons toe op ver„sterking van den linkervleugel dier organisaties „en laten wij de oprichting der eigen tegen-orga„nisatie achterwege. Doch waar de reformisten „slechts over organisaties beschikken zonder we„zenlijken invloed en waarvan geen kracht uit„gaat, laten wij ons er niet van terughouden, zelf „levende organisaties in het leven te roepen."

Deze zonder commentaar opgenomen interpretatie bewijst de bedoeling der N.A.S.-leiders op het duidelijkst, terwijl ook het medehelpen oprichten van de z.g. eenheidsblocs, „Storm" en „Alarm"-groepen, waarin oppositioneele N.V.V.-ers moesten worden georganiseerd, die, zoo dacht men, bij eventueel royement uit het N.V.V. mechanisch door het N.A.S. zouden worden opgeslurpt. Uit dit alles blijkt, dat ook de N.A.S.-leiders, evenals Wijnkoop, van Ravensteijn, van Riel, de Visser, slechts voordeel van eigen reactionair standje bedoelen, inplaats van ernstig te pogen de wezenlijke belangen van het proletariaat te dienen, door het op de proletarische revolutie voor te bereiden, en te organiseeren. Als Sneevliet in „De Arbeid" het N.A.S. boven het N.V.V. stelt, door te verwijzen naar de ondersteuning door het N.A.S. van de Chineesche revolutie en de nationalistische beweging in Indië, dan bedriegt hij het proletariaat, daar hij van deze bewegingen het ware karakter niet laat zien, het ware karakter, dat 'n kapitalistisch karakter is! Ondanks welk bedrog, van welke schakeering in de vakbeweging ook stellen wij vast, dat de vakbeweging niet te maken is tot een proletarisch revolutionairen factor, daar zij met dozijnen draden aan de burgerlijke maatschappij gebonden is.

Inmiddels heeft de strijd tusschen C.P.H. en N.A.S. tot een voor de vroegere syndicalisten nooit gedachte konsekwentie geleid, n.l. tot de oprichting van een N.A.S. verkiezings-organisatie, welke erin geslaagd is, Kitsz z'n „vroolijke intocht" in den Amsterdamschen Raadzaal mogelijk te maken.

De opmerkingen van Sneevliet naar aanleiding van het telegram door K.I. en R.V.I. inzake deelname aan de verkiezingen door de N.A.S.-mannen, zijn niets dan een poging tot plomp bedrog. Want de heer Sneevliet is niet zoo dom, of hij weet drommels goed, dat de werkzaamheid van Kitsz in den Raad de beteekenis heeft daar propaganda te maken vóór het N.A.S. tegen Wijnkoop en Seegers, die nu eenmaal andere opvattingen inzake de eenheidsfronttaktiek propageeren, dan de leiders van het N.A.S. voor den groei van hun standje goedvinden.

In „De Arbeid" van 11 Juni '26 vinden wij de volgende opmerking, waarmede de redactie van dat blad probeert de Nederl. Arbeiders, het N.A.S. als een revolutionairen factor voor te stellen: „Het N.A.S. is en blijft de beste belichaming van revolutionair georienteerde Nederlandsche arbeiders." Hoe ongehoorde verleugening de heer Sneevliet aan de Nederl. arbeiders meent te mogen bedrijven, moge blijken uit het feit, dat hij zelf in „De Arbeid" de leden-aanwinst in de verfmaand van het N.A.S. groot 1202 nieuwe leden, zoo gunstig vond ondanks de „totale afwezigheid van iedere revolutionaire stemming in de Nederl. arbeidersklasse!"

We willen onze beschouwingen over de eenheidsfrontgedachte hier eindigen met op te merken, dat de practijk slechts gevoerd heeft tot grootere verdeeldheid, om daarna nog eens vast te stellen, dat de vakbeweging, hoe ook geconstitueerd nooit tot een proletarisch-revolutionair wapen kan worden gemaakt, gebonden als zij is aan de kapitalistische maatschappij.

Revolutionaire proletariërs kunnen dan ook niet anders dan probeeren en daardoor al hunne krachten inspannen om de vakbeweging een van de meest beduidende contra-revolutionaire elementen van de burgerlijke maatschappij „te vergruizelen en te verbrijzelen!", want, zonder dit, is de overwinning op het kapitalisme niet mogelijk.

September 1927

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
IJselstraat 51 — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

HERMAN GORTER

De dichter van het proletariaat is gestorven. Een der grootste figuren uit de proletarische beweging, gezien als universeele, ongekende nieuwe waarden scheppende wereldbeweging, is van ons heengegaan.

Als jong intellectueel — z'n jeugd lag in de periode van nieuwen opbloei van het Nederlandsche kapitalisme, — was hij een der eersten en de sterkste, die dezen nieuwen opbloei van het leven diep in z'n groot hart, voelde als een nieuwe lente en die dit gevoel uitzong in z'n gedicht „Mei" met een stem, zoo klaar, als misschien nooit vóór hem in de Nederlandsche poëzie geklonken heeft. In dien tijd behoorde hij tot de groep van burgerlijk-revolutionaire litteratoren, die „de mannen van '80" genoemd worden. Doch de burgerlijke litteratoren, die hem geestelijk met deze groep op één lijn stelden, hebben de groote persoonlijkheid die Gorter was, nooit begrepen.

Herman Gorter, die als alle grooten, voelde, dat de cultuur slechts uit het leven kan opgroeien, kan zich niet beperken tot het „literaire beginsel" van de tachtigers. Met z'n scherpen geest, ging hij inzien, dat het kapitalisme een barbaarsch en beperkt maatschappelijk systeem is en hij, die z'n geheele leven lang naar het universeele menschenleven gestreefd had, hij voelde met alle vezelen van z'n wezen, dat slechts de klasse der bezitloozen, dat slechts het proletariaat, de schepper en drager eener nieuwe, universeele cultuur zijn kan.

Persoonlijkheid van absolute levensconsekwentie, die hij was, moest hij door dit nieuw gewonnen inzicht, dat hij met z'n hart uit het leven in zich opgeslurpt had, en dat hij met zijn geest veroverde uit de bestudeering van de groote marxistische literatuur tot het proletariaat, tot het communisme komen.

En de dichter van de korte opbloei-periode van de nederlandsche burgerlijke literatuur, kwam tot het communisme en heeft z'n geheele verdere leven aan de beweging van het proletariaat gewijd. Hij sloot zich in de laatste jaren der vorige eeuw aan bij de sociaal-democratische arbeiderspartij. De dichter werd propagandist van het socialisme. Hij gaf z'n geheele menschelijkheid aan het proletariaat, dat z'n groote liefde was. En welk een propagandist, welk een machtig werker van levensvernieuwing was hij. Nooit heeft hij zich verlaagd tot laffe vlijerij, nooit zich aangepast aan het kleine, het burgerlijke, het laf-onderworpene, dat de arbeider als een last uit een verleden van eeuwenlange onderdrukking, afhankelijkheid en gore ellende, tot in deze tijden met zich draagt en hem belemmert in het volvoeren van z'n reuzentaak.

Hij wist, hij voelde het: niet het medelijden van goed-willende braven, nóch het lage beginsellooze gekonkel, van kleinzielige, enghartige leidertjes, had het proletariaat noodig, doch **zelfbewustzijn,** krachtsgevoel, begrip van z'n ontzaggelijke taak en vooral het inzicht, hoe bergenhoog de doeleinden der proletarische beweging zich verheffen boven de vlakheid, voosheid, innerlijke leegte en huichelarij der burgerlijke wereld.

En hij trad op in de sociaal-democratie van die dagen. Geleid door scherp inzicht, door z'n groote hartstocht voor het communisme, door z'n liefde voor de menschheid, wist hij de groote lijnen van het Marxisme, van het revolutionaire communisme, den arbeiders duidelijk te maken. Het was voor het eerst, dat het Nederlandsche proletariaat zóó toegesproken werd. Zóó groot-eenvoudig, zóó diep-klaar, had nog niemand vóór hem de groote levensvraagstukken, waarvoor de nieuwe tijd het proletariaat stelde, uiteengezet. De propagandist was dichter gebleven. Diepste hartegevoelens, groot denken, klaar inzicht, vereenigden zich in hem. Voor duizenden arbeiders heeft hij het eerste gouden licht van het socialisme ontstoken.

Hoezeer golden voor den communist, Herman Gorter, nog in onverminderde kracht de prachtige woorden, die hij in z'n jeugdwerk „Mei" gesproken had:

„Mijn stem brandt in mij, als gele vlam van gas"
„In glazen kooi...."

Inderdaad, zuiver als helder glas, was z'n wezen, en z'n stem was als een lichtende stâge-vlam. Wie, die het voorrecht had, hem te hooren, kwam niet onder den indruk van die schoone stem, van die onnavolgbaar schoone, klare stijl! Hoe klein schijnen tegenover dezen reus, die als een lichtende fakkel zal vlammen in de komende tijden, de zoogenaamde volksredenaars. In hem worden marxistische wetenschap en schoonheid één. Hij behoorde tot de grootsten, die de geschiedenis der arbeidersbeweging heeft doen geboren worden. Was Karl Marx, de sterke wortel der communistische wetenschap, Herman Gorter was de schoone, witte bloem.

Hij sprak voor de arbeiders vooral in cursusvergaderingen. Wie er een idee van wil krijgen, hoe hij dit deed, hoe eenvoudig, hoe verstandig, hoe wijs, hoe zuiver-schoon, hij leze z'n klare brochures uit dien tijd. Maar vooral, wie wil zien, hoe schoon hij sprak tot de arbeiders, hoe proletarische wetenschap, revolutionaire beweging en hooge cultuur één en ondeelbaar waren in hem, leze z'n socialistische verzen en z'n „Klein Heldendicht". Zoo klaar hij was als dichter, zoo schoon was hij als mensch en als revolutionair. Of eigenlijk, er zijn bij dezen groote bijna geen overgangen te vinden tusschen dichterschap, revolutie en mensch-zijn. Dit alles was in hem tot groote eenheid geworden. Voor het eerst in de historie worden in hem communisme en schoonheid, weten en leven, revolutie en kunst, tot één. Zooals het leven in z'n tallooze schakeeringen in diepste wezen één is en ondeelbaar.

De tijd kwam, in het begin dezer eeuw, dat de politici die de